

opusdei.org

# **Festa, treball i pregària per a una vida familiar**

El Papa Francesc ens explica a la catequesi d'aquesta setmana tres dimensions que marquen el ritme de la vida familiar: la festa, el treball i la pregària.

12/08/2015

*Audiència, dimecres 12 d'agost de  
2015*

Estimats germans i germanes, bon  
dia!

Avui iniciem un petit itinerari de reflexió sobre tres dimensions que marquen, per així dir, el ritme de la vida familiar: la festa, el treball i la pregària.

Començarem per la festa. Avui parlarem de la festa. I diem ràpidament que la festa és una invenció de Déu. Recordem la conclusió del relat de la creació, en el llibre del Gènesi que hem escoltat: "El setè dia, Déu havia acabat la seva obra. El dia setè, doncs, va reposar de tota l'obra que havia fet. Déu va beneir el dia setè i en va fer un dia sagrat, perquè aquell dia reposà de la seva obra creadora" (2,2-3). Déu mateix ens ensenya la importància de dedicar un temps a contemplar i a gaudir d'allò que s'ha fet bé en el treball. Parlo de treball, naturalment, no només en el sentit d'ofici i de la professió, sinó en el sentit més ampli: qualsevol acció amb la qual els

homes i les dones podem col·laborar en l'obra creadora de Déu.

Per tant, el descans no és la mandra de estirar-se en el sofà, o l'emoció d'una evasió ximple, no; la festa és sobretot una mirada amorosa i grata sobre la feina ben feta; celebrem una feina. També vosaltres, acabats de casar, esteu fent festa tot celebrant el treball d'un temps de festeig: i això és bonic! És el temps per mirar els fills, o els nebots, que estan creixent, i pensar: què bonic! És el temps per mirar la nostra casa, els amics que convidem, la comunitat que ens envolta, i pensar: quina cosa tan bona! Déu va fer el mateix quan va fer el món. I contínuament fa així, perquè Déu crea constantment, també en aquest moment!

Pot passar que una festa arribi en circumstàncies difícils i doloroses, i se celebri potser amb un “nus a la gola”. I també en aquests casos,

demanem a Déu la força de no buidar-la completament. Vosaltres, mares i pares, sabeu bé això: quantes vegades, per amor als fills, heu estat capaços de menystenir les tristeses per deixar que ells visquin bé la festa, assaboreixin el sentit bo de la vida! Hi ha tant d'amor en això!

També en l'ambient de la feina, a vegades –sense incomplir els deures!- sabem “infiltrar” un breu moment de festa: un aniversari, un casament, un nou naixement, com també un acomiadament o la rebuda d'un nouvingut... és important. És important fer festa. Són moments de familiaritat en l'engranatge de la màquina productiva: ens fa molt de bé!

Però el veritable temps de la festa suspèn el treball professional, i és sacre, perquè recorda a l'home i a la dona que han estat fets a imatge de Déu, el qual no és esclau del treball,

sinó senyor, i per tant també nosaltres no hem de ser mai esclaus de la feina, sinó “senyors”. Hi ha un manament per això, un manament que afecta tothom, ningú no queda exclòs! I en canvi sabem que hi ha milions d’homes i dones i fins i tot nens esclaus del treball! En aquest temps hi ha esclaus, són explotats, esclaus del treball i això va contra Déu i contra la dignitat de la persona humana! L’obsessió per el profit econòmic i l’eficàcia de la tècnica posen en risc els ritmes humans de la vida, perquè la vida té els seus ritmes humans. El temps de descans, especialment el del diumenge, està destinat a nosaltres per a què podem gaudir d’allò que no es produeix i no es consumeix, no es compra i no es ven. I en canvi veiem que la ideologia del profit i del consum vol menjar-se també la festa: també aquesta a vegades és reduïda a un “negoci”, a una manera de guanyar diners i de gastar-los. Però treballem

per això? La cobdícia del consum, que comporta la despesa, és un virus lleig que, entre altres coses, fa que al final ens trobem més cansats que al principi. Perjudica al treball de veritat, consumeix la vida. Els ritmes descompassats de la festa fan que sovint els joves en siguin víctimes.

Per acabar, el temps de la festa és sacre perquè Déu habita en ell d'una manera especial. L'Eucaristia dominical dóna a la festa tota la gràcia de Jesucrist: la seva presència, el seu amor, el seu sacrifici, el seu fer-se comunitat, el seu estar amb nosaltres... I així tota realitat rep el seu sentit ple: el treball, la família, les alegries i les dificultats de cada dia, també el sofriment i la mort; tot és transfigurat per la gràcia de Crist.

La família és dotada d'una competència extraordinària per entendre, dirigir i mantenir l'autèntic valor del temps de festa.

Però què boniques són les festes en família, són precioses! I en particular les del diumenge. Oi que les festes en les quals hi ha lloc per a tota la família són les que surten millor?

La mateixa vida familiar, mirada amb els ulls de la fe, se'ns mostra millor que les dificultats i els patiments que ens costa. Se'ns presenta com una obra mestra de simplicitat, bella precisament perquè no és artificial, no és falsa, sinó capaç d'incorporar en sí tots els aspectes de la vida vertadera. Se'ns mostra com una cosa “molt bona”, com va dir Déu en acabar la creació de l'home i de la dona (cfr *Gen* 1,31). Per tant, la festa és un regal preciós de Déu; un regal preciós que Déu ha fet a la família humana: no l'arruïnem!

---

pdf | document generat  
automàticament des de [https://  
opusdei.org/ca/article/festa-treball-i-  
pregaria-per-a-una-vida-familiar/](https://opusdei.org/ca/article/festa-treball-i-pregaria-per-a-una-vida-familiar/)  
(20/03/2026)